

Foto: wikipedia.org

Tragicky let US

„Co blbneš? Letíš přímo do té bouřky, vždyť to s námi může švihnout o zem!“ vyděšený hlas druhého pilota náhle přerušil chraplavý hlas reproduktoru komunikačního centra: „US715, zde Control London – řídicí letového provozu pro oblast Jižní Británie, máte před sebou silnou bouřku, vy ji nevidíte?“ „No jo, abyste se nezláznili,“ zamumlá kapitán a vypne alarmy, které se na přístrojové desce rozsvítily.

Prudký sestupný proud bouřkového mraku poslal Boeing 767-200 s 351 cestujícími o 1 500 metrů k zemi. Kapitán na poslední chvíli stočil letoun o 90 stupňů vlevo, jediné tak zabránil dalšímu klesání, které by již mohlo být tragické. „US715, potvrďte svou výšku, radar nám ukazuje 264, podle letového plánu máte mít 350!“, zachraptěla radiostanice v kokpitu. „Strhl nás downstream, potvrzujeme FL 264!“ „Okamžitě se vraťte do své letové hladiny, ve stejné výšce letí proti vám KL765!“ „Tobě se to kecá, ale zkus se v bouř-

ce vyšplhat nahoru, chytráku,“ nadává už nahlas kapitán, když letadlo ne a ne stoupat, ale naopak další turbulence způsobila další jeho propad. V tu chvíli už zpacený řídicí letového provozu posílá let z Amsterdamu do nižší výšky, aby se letadlo nesrazila. A létat kolem bouřky v nižších letových hladinách, to je už pořádně nebezpečné...

Najednou let US715 zmizel z obrazovky radaru. „US715, ohlaste polohu, nevidím vás na radaru.“ Ticho. „US715, ohlaste polohu.“ Mezitím v letadle druhý pilot diktuje kapitánovi krizový postup při náhlé ztrátě výšky: „Vyrovnávací klapy vysunout... zvýšit rychlost na... bacha, stále padáme...“

GAME OVER – objeví se na mé obrazovce a Martin – druhý pilot s Tondou, který hrál britského dispečera už mi skypujou: „Cos to vyváděl? Tak suprově jsme to měli rozehrané!“ „Sorry, šel jsem si pro jídlo do ledničky a nepředal jsem ti řízení, no...“, omlouvám se a sklízím palbu nadávek, protože další let už dneska zahrát nestihneme.

I když to byla jen hra na síťovém leteckém simulátoru, nemám z toho příjemný pocit.

Jako kapitán letadla bych právě zabil sebe, posádku i 351 cestujících. A to ještě možná ohrozil i další letadla, která kvůli mně musela měnit letovou hladinu... Naštěstí asi nikdy kapitánem dopravního letadla nebudu, ale podobný karambol můžu zažít kdykoliv. Každý přece máme svůj životní letový plán – plán ze země do věčného cíle. Když přestanu sledovat alarmy signalizující ztrátu výšky, začnu zbytečně riskovat zahráváním si různými pokušením a navíc přestanu spolupracovat se svým kolegou v kokpitu andělem strážným, můžu se se svou slabostí zřítit okamžitě k zemi a navíc svým jednáním strhnout i kamarády na cestě.

Naštěstí naše životní lety řídí dispečer, který má větší moc než kterýkoliv řídicí letového provozu na zemi. Dokáže nás, pokud s ním pravidelně a pokorně komunikujeme, nejen správně navigovat k vytouženému cíli, ale když už nebude v lidských silách vrátit našemu letadlu správnou výšku, milostivě nás svou mocí chytit do své náruče.

Štěpán Pospíšil

Mladý policista vyzve dívku k tanci a ptá se jí: „Taky si, slečno, myslíte, že policajti nejsou chytrý?“ „To ani ne, ale na hymnu jsem ještě nikdy netancovala.“

Pepa Suchomel

Veverka sedí na stromě a louská oříšky.

Rozlouskne první: stříbrné šaty!

Rozlouskne druhý: zlaté šaty!

Rozlouskne třetí: diamantové šaty!

A pak začne brečet: „Já se asi kvůli tě pohádce nikdy nenajím!“

Radim Slámka

BARVÍNEK ZÁŘÍ

4. 9. Barvínkův zpěvník a dětská CD – jaro 2012

V Magazínech Barvínku si představujeme CD s hudbou určenou pro děti a mládež. Ve druhém prázdninovém ohlédnutí si připomeneme CD, kterým jsme se věnovali letos na jaře. Zazní písně z dětských alb Slávka Janouška, Karolíny Kamberské a z nejnovějšího alba Kašpárek v rohlíku.

11. 9. Na Sri Lance

Letošní expedice Papežských misijních děl zavedla trojici českých misionářů na Sri Lanku. Jaká byla? Budeme hovořit s jedním z účastníků expedice Filipem Breindlem.

18. 9. Telefonické riskování

První Riskování v novém školním roce. Nebojte se zapojit se do nových disciplín.

22. 9. Z Nelahozevsí až do Nového světa (repríza)

Skladatel Antonín Dvořák, jehož 170. výročí narození si letos připomínáme, je asi nejvýznamnějším a neznámějším skladatelem. V Barvínku navštívíme jeho rodiště a místa spojená s jeho životem.

25. 9. Zářijový magazín

V magazínu si představíme dětské CD skupiny Hm..., představíme si časopisy pro děti a mládež a nabídneme další díl cyklu Sto českých nej.

Barvíněk naladíte na Radiu Proglas v úterý v 16 hodin a v sobotu v 9.30. Těší se na vás Karolína a Luděk. Více na www.barvinek.proglas.cz.

ETIKETA

Na DVD vychází film ZA BÍLÉHO DNE

„Vrátil jsem se, abych pomohl dobrým lidem kráčet se vztyčenou hlavou!“ To jsou slova sicilského kněze dona Puglisiho, který našel odvahu postavit se mafii (film je natočen podle skutečné události), když se vrací do rodné farnosti a pokusí se o nemožné – zachránit děti ulice, které rostou pro mafii.

Snímek vedle filmařsky dobře zvládnutého řemesla přináší pohled na sílu evangelia žitého obyčejným knězem. Pozorní diváci mohou odhalit, že filmový příběh je utkáno z mnoha evangelijních příběhů, tak jako život dona Puglisiho vycházel a stavěl na evangeliu: v postavě dona Puglisiho je to Ježíš, který ukazuje na milosrdnou tvář Boha Otce (dětem, kteří mají nemilosrdné otce mafiány); je to Ježíš, který se sklání k posledním a mladičkým (když se kněz věnuje především dětem a otevírá kostel prostitutkám a chudým), jako otec z Lukášova evangelia otevírá dveře domu pro návrat ztracených synů (když vyzývá členy mafie k dialogu), silným obrazem je odkaz na poslední Ježíšovu večeři s jeho nejdražšími ve scéně výletu a večera na rozloženou před tušenou smrtí a asi nejpůsobivější scénou je pak jeho vražda – smrt, kterou se don Puglisi rozhodl přijmout svobodně a s odpuštěním.

Film získal několik mezinárodních cen a Luca Zingaretti v hlavní roli si z MFF v Karlových Varech 2005 odvezl Cenu za mužský herecký výkon. V České televizi byl vysílán pod názvem „Ukažte svou tvář!“.

Tento film je velmi vhodný pro diskuzi v rámci Roku víry. K hlubšímu pochopení realit i heroičnosti dona Puglisiho je připraven dvacetiminutový dokument „Muž, jenž mířil přesně“. Přípravný proces blahověření dona Puglisiho je na diecézní úrovni již uzavřen.

Kněz Giuseppe Puglisi byl zavražděn 15. září 1993, na své narozeniny, v rodném městečku Bracciaci. Zemřel zcela sám.

DVD, hraný film, český dabing, 90 min + bonus 20 min, 295 Kč

Film nedoporučujeme divákům mladším 12 let. Na DVD nosiči film vydávají Paulínky.

Ilustrace: Jiří Vančura

JINÝ KRAJ JINÝ MRAV

Tak co, kdepak jste všude byli o letošních prázdninách? S rodiči u moře, s kamarády na vodě, za babičkou a dědou na chalupě? Cestovali jste po naší vlasti nebo jste se vydali i do nějaké cizí země?

I když ne možná právě o těchto prázdninách, většina z nás už se jistě někdy vypravila i za hranice naší republiky. A mezi zážitky, které si z takových míst přivážíme, určité patří i vzpomínky na chování tamních lidí. Francouzi například dlouho vysedávají v kavárnách a restauracích, Španělé moc rádi hrají fotbal a každý z nich má svůj oblíbený fotbalový klub. Italy přes poledne skoro nevidíte venku a Poláky zase často uvidíte v kostele. Daleko větší rozdíly pak můžeme vidět v poněkud exotičtějším zemích, kde lidé vyznávají i jiné náboženství, než je křesťanství. Muslimy svolává pětkrát denně k modlitbě muezzin, žid má zase při modlitbě na hlavě čepičku zvanou jarmulka neboli kipa a konečně u nějakého afrického domorodce bychom asi z jeho poskakování ani nepoznali, že se modlí.

Čím víc poznáváme cizí kraje, tím více se setkáváme s chováním, které nám přijde zvláštní nebo aspoň trochu odlišné. Stejně podivné ale přijde muslimovi, když přijede k nám, že vidí nezahalené ženy v plavkách nebo vepřové maso v obchodě. V jeho zemi totiž ženy chodí zahalené do šátků a vepřové maso se nesmí jíst. Podobně se diví Ital, že nemáme polední odpočinkovou pauzu nebo Francouz, když si neposedíme u kávy aspoň hodinu.

A co k chování v cizích zemích říká naše etiketa? Jednoduché pravidlo: host se přizpůsobuje. Když se u nás chodí k vodě v plavkách, nikdo ať nám to nezakazuje, když se někde nejí vepřové maso, zkusíme to bez něj vydržet zase my. Každý máme svou zemi a v ní žijeme podle svých pravidel. A pokud ta pravidla nejsou nelidská, hosté by se jim měli přizpůsobit, anebo jet jinam.

Šimon Kraus

Foto: wikipedia.org

Vůbec se mi nechce do tanečních. Napište mi, prosím, alespoň jeden jediný důvod, proč bych měl do tanečních chodit. Patrik, 15 let

Taneční

Ten jeden jediný důvod, milý Patriku, je investice do budoucna. Taneční se Ti totiž budou velice hodit, a možná dřív, než si myslíš.

Tvou otázku jsem si sám kladl, když jsem obdržel od rodinného generálního štábu jednoznačný rozkaz – chodit do tanečních prostě budeš a hotovo, tečka, konec debat. K čemu to, a proč taková nuda, taková otrava, a mně to nepůjde, a mě to nebaví... Dnes jsem nesmírně rád, že jsem tanečními prošel.

Schopnost tančit je výhoda. Je to dovednost, bez níž by se Ti jednou mohlo vést o poznání hůř. Žijeme totiž v kultuře, v civilizaci, která tancem vyjadřuje slavnostní náladu a radost z toho, že lidé mohou být spolu. Tančí se na plesech, tančí se na svatbách, tančí se na hodech a posvíceních. Tanec sbližuje, tanec pomáhá zapojit se mezi ostatní.

Už ve starozákonních dobách byl tanec výrazem radosti – vzpomeňme jen na krále Davida, který tančil před archou úmluvy. A týž král David vyznává: „Můj nářek jsi obrátil v tanec, opásl jsi mě radostí.“ (Žl 30,12)

Ted' se možná ptáš – proč. Stejně by ses mohl ptát, proč by sis měl shánět řídicí průkaz, když nemáš auto. Proč se učít cizí jazyk, když se do zahraničí nechystáš. Zatím ne. Ale jednou budeš hodně vděčný tomu, kdo Tě k tomu přiměl, až budeš chtít tančit sám. Věř mi, stojí to za to.

Zdeněk Dršťka